

Universiteit
Leiden
The Netherlands

The Nuremberg Military Tribunals and the origins of International Criminal Law

Heller, K.J.

Citation

Heller, K. J. (2011, June 16). *The Nuremberg Military Tribunals and the origins of International Criminal Law*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/17757>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/17757>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

HET MILITAIRE TRIBUNAAL VAN NEURENBERG EN DE OORSPRONG VAN HET INTERNATIONAAL CRIMINEEL RECHT

Kevin Jon Heller

Samenvatting van de dissertatie

Tussen 1946 en 1949 heeft het Militaire Tribunaal van Neurenberg (NMTs) 177 verdachten veroordeeld die alle belangrijke segmenten van het Derde Rijk vertegenwoordigden; Nazi rechters en vervolgers, SS officieren, militaire leiders, Duitse industriëlen en financiers; leden van mobiele moordbrigades; Nazi ministers en diplomaten. 142 van deze verdachten werden veroordeeld; 25 kregen de doodstraf; tientallen anderen werden veroordeeld tot levenslange of langdurige gevangenisstraffen.

Deze dissertatie verschaft een uitgebreide historische en rechtswetenschappelijke analyse van de 12 NMT rechtszaken. Het is verdeeld in 5 secties. Sectie 1 is gericht op de oorsprong van de IMT rechtszaken. Hoofdstuk 1 onderzoekt de beslissing van de geallieerden om een tweede NMT niet te laten plaatsvinden ten gunste van zonale rechtszaken. Telford Taylor's aanstelling als de hoofdaanklager van deze rechtszaken, en de logistieke problemen die in eerste instantie het vermogen van Taylor's kantoor beperkten - dit kantoor heette eerst de Subsequent Proceedings Division (SPD) , en werd later the Office of Chief of Counsel for War Crimes (OCC) genoemd - om een veelomvattend programma voor de rechtszaken te realiseren. Verder benadrukt het de discussies over in welke mate industriëlen moeten worden vervolgd voor internationale misdaden die speelden in de ontwikkeling van het geallieerde oorlogsmisdaden programma.

Hoofdstuk 2 onderzoekt de structuur van het OCC, in het bijzonder de personeelsbezetting en financiering, en bespreekt de werking van de tribunalen zelf; waar ze plaatsvonden, hoe individuele tribunalen werden gevormd, en de rol van hun administratieve afdeling, het Centrale Secretariaat. Het begint ook de discussie over het aanzienlijke effect dat de Koude Oorlog had op de rechtszaken door de beschuldigingen van Amerikaanse senatoren te onderzoeken dat de OCC overspoeld zou zijn met communisten - beschuldigingen die vaak waren gebaseerd op nauwelijks verhuld antisemitisme.

Hoofdstuk 3 legt uit hoe de OCC verdachten selecteerde voor vervolging en traceert de evolutie van het OCC rechtszaak programma, wat Taylor in eerste instantie verwachtte te bestaan uit tenminste 36 rechtszaken. Hierbij identificeert het de aanzienlijke problemen betreffende de bewijslast en de logistieke problemen die de planning van het OCC bemoeilijkten en die mede verklaren waarom sommige van de rechtszaken meer geslaagd waren dan anderen.

Hoofdstuk 4, dat werkt als een referentie voor de rest van de dissertatie, verschaft een synopsis van elk van de 12 rechtszaken die daadwerkelijk werden gevoerd - de beschuldigingen in de tenlastelegging, biografische informatie over de rechters, de uitspraken en de vonnissen, en noemenswaardige aspecten van elke rechtszaak.

Sectie 2 van de dissertatie bestudeert het recht en de regels die de tribunalen bepaalden.

Hoofdstuk 5 onderzoekt vier moeilijke vragen betreffende het rechtmatige karakter en de rechtswetenschap van de NMTs: of het internationale tribunalen waren, nationale rechtbanken, of iets anders; of ze internationaal of nationaal recht toepasten; of ze persoonlijk de gerechtelijke bevoegdheid hadden over de Duitse verdachten; en of het recht dat zij toepasten het principe van non-retroactiviteit geweld aandeed. Het concludeert dat, in feite, de NMTs speciale intergeallieerde tribunalen waren gecreëerd door de Allied Control Council in de rol van soevereine wetgevende autoriteit in Duitsland.

Hoofdstuk 6 concentreert zich op de regels van bewijsvoering toegepast door de NMTs, daarbij de talrijke manieren benadrukkend waarop de tribunalen alles deden wat ze konden om te verzekeren dat hun liberale benadering van aanvaardbaarheid de verdachten niet een eerlijke rechtszaak ontnamen, zoals het serieus nemen van de bewijslast, het vrijspreken van verdachten zelfs als er aanzienlijk bewijs was van hun schuld; het vernieuwen van de procedure, en zelfs de verdachten toestaan om een kruisverhoor af te nemen; te verzekeren dat de verdachten ook de getuigen tegen hen aan een kruisverhoor mochten onderwerpen, zelfs als niets in de regels van bewijsvoering van het tribunaal dit vereiste.

Hoofdstuk 7 bespreekt de procedurele basis van het tribunaal, en stelt de vraag of deze basis het recht van de verdachte op een eerlijke rechtszaak voldoende beschermt en verzekert gelijkheid van wapens bij de aanklager en de verdediging. Het concludeert dat, ondanks een aantal belangrijke procedurele problemen - waarvan de meest opmerkelijke, dat de verdachten met opzet een advocaat werd ontzegd door de OCC tot nadat zij waren vervolgd, en dat de aanklagers het gemakkelijker vonden dan de verdachten om getuigen en documenten te verkrijgen - de rechtszaken in wezen opmerkelijk eerlijk waren.

Sectie 3 van de dissertatie behandelt het "speciale deel" van Wet No.10: respectievelijk misdaden tegen de vrede, oorlogsmisdaden, en misdaden tegen de menselijkheid. Hoofdstuk 8 concentreert zich op het criminaliseren van invasies door het tribunaal, hun volharding dat alleen leiders een misdaad tegen de vrede kunnen begaan, en hun zorgvuldige afbakening van de *actus reus* en *mens rea* van de misdaad. Het legt ook uit hoe de extreem conservatieve benadering van de tribunalen van zowel het vereiste leiderschap en de elementen van de misdaad ertoe leidden dat de misdaad tegen de vrede aanklachten mislukten tegen alle behalve drie verdachten.

Hoofdstuk 9 identificeert en bespreekt systematisch de drie basis categoriën van oorlogsmisdaden door de tribunalen; tegen krijgsgevangenen, tegen burgers, en tegen eigendom. Het besteedt bijzondere aandacht aan hoe de tribunalen controversiële onderwerpen behandelden zoals de definitie van 'bezetting', of partizanen bevoegd waren als legale strijders, en of illegale strijders gerechtelijk konden worden geëxecuteerd.

Hoofdstuk 10 bespreekt hoe de tribunalen misdaden tegen de menselijkheid van oorlogsmisdaden onderscheidden en onderzoekt de scheiding tussen de tribunalen over de criminaliteit van gruweldaden gepleegd in vreedstijd en vervolgingen die niet

waren uitgevoerd in verband met misdaden tegen de vrede - het debat over de zgn. "nexus requirement". Het bestudeert ook de rol die de misdaad van volkerenmoord speelde in de rechtszaken, daarbij benadrukkend dat de eerste veroordelingen voor volkerenmoord in de geschiedenis van het internationale recht werden uitgevoerd in de *Justice* zaak.

Sectie 4 van de dissertatie analyseert het "algemene deel" van crimineel recht. Hoofdstuk 11 legt uit hoe de tribunalen de verschillende manieren van deelname in Wet No.10 definieerden, zoals bevelen, verantwoordelijkheid afdwingen, en een 'goedkeurend aandeel' in een misdaad hebben - een vorm van deelname die uniek was voor de tribunalen. Het weerlegt ook de algemene bewering dat de rechtszaken dienden als een precedent voor het crimineel verantwoordelijk houden van bedrijven voor internationale misdaden.

Hoofdstuk 12 onderzoekt de rijke rechtswetenschap van de tribunalen aangaande de enterprise liability, deze manier van deelname vergelijkend en contrasterend met de substantiële misdaden van samenzwering en crimineel lidmaatschap. Het beargumenteert dat de onwil van het tribunaal om samenzwering te criminaliseren verantwoord was gezien in het licht van de interpretatie van de enterprise liability en contrasteert die interpretatie met moderne JCE doctrine.

Hoofdstuk 13 bespreekt de verschillende verdedigingen die werden erkend door het tribunaal, met bijzondere nadruk op hun behandeling van superieure bevelen, dwang / noodzaak, fout, en militaire noodzaak. Het laat zien dat de rechtswetenschap van de NMT's een behoorlijke uitzondering is op het algemene falen van het internationaal crimineel recht om een systematische benadering te ontwikkelen voor beweegredenen om criminele verantwoordelijkheid uit te sluiten.

Tot slot, Sectie 5 van de dissertatie, die Sectie 1 ondersteunt, concentreert zich op het lot van de veroordeelde verdachten en de invloed van de NMTs op de lange termijn. Hoofdstuk 14 bespreekt de vonnissen die door de tribunalen zijn opgelegd, en stelt de vraag of zij consistent waren binnen en tussen de verschillende zaken. In het bijzonder daagt het de gangbare veronderstelling uit dat de vonnissen in de loop van de tijd milder werden.

Hoofdstuk 15 beschrijft vervolgens de ineenstorting van het Amerikaanse oorlogsmisdaden programma nadat de NMTs waren gesloten, en laat zien hoe de druk van de Koude Oorlog - in het bijzonder de waargenomen behoefte om Duitsland te herbewapenen als deel van de strijd tegen het communisme - uiteindelijk leidde tot de vrijlating van de overweldigende meerderheid van de veroordeelde verdachten lange tijd voor de afloop van hun vonnissen.

Afsluitend onderzoekt Hoofdstuk 16 de nalatenschap van de NMT's. Het begint te beoordelen of de tribunalen als een succes kunnen worden beschouwd in termen van hun gestelde doelen, in het bijzonder vergelding, het bevorderen van democratie in Duitsland, en het realiseren van een historisch verslag. Het concludeert dat het resultaat gemengd is: hoewel de doelen van vergelding en verslaggeving werden bereikt, was het didactische doel een spectaculaire mislukking. Het hoofdstuk bestudeert vervolgens de invloed die de NMT uitspraken hebben gehad op het internationale criminele recht. Het argumenteert dat hoewel moderne gerechtshoven

en tribunalen de rechtswetenschap van de NMT's vaak verkeerd hebben begrepen, deze rechtswetenschap in het algemeen een belangrijk en gunstig effect heeft gehad op de moderne doctrine.